

Hồi Thứ Ba Mười Bốn

XÔNG VÀO HỔ HUYỆT

Mạc Dung phủ được xây cất dưới chân núi Vạn Sơn Lục, một kiến trúc cổ kính có nhiều hình điêu khắc tinh vi làm cho ngôi đại phú này càng thêm nguy nga tuyệt mỹ.

Mạc Dung Vũ Vũ vừa bước vào đại sảnh đã tức tưởi khóc và mếu máo gọi:

– Thái Quân! Thái Quân!

Nhưng trong đại sảnh không có bóng người nên Mạc Dung Vũ Vũ liền chạy ra phía sau.

Nơi đây, có một lão bà đang ngồi trên trường kỷ rất cổ, với nét chạm trổ tinh vi.

Lão bà khoảng trăm tuổi, mà mấy mươi năm về trước đã vang danh võ lâm với danh hiệu “Tây Hồ Hiệp Nữ” có tên thật là Thâm Tâm Các, đến khi lấy chồng đã đổi là Mạc Dung Các.

Lão bà đang ngồi uống trà một mình. Tuy đã nhiều tuổi song đôi mắt bà rất sáng đầy nội lực, mặc y phục đen thêu, bên cạnh là cây Long trượng để dựa vào trường kỷ.

Mạc Dung Vũ Vũ đã chạy vào nơi đây vừa khóc vừa gọi:

– Thái Quân! Thái Quân!

Rồi lập tức sà vào lòng bà khóc tức tưởi hơn. Thái Quân thấy cháu gái của mình mặt mày hốc hác, khóc tủi ảm ức, cầm lòng không được vội an ủi nàng:

– Vũ Vũ đừng khóc nữa, có điều gì oan ức, Thái Quân sẽ giải quyết cho diệt nhi. Ngoan nào, đừng khóc nữa.

Vừa nói, bà vừa vuốt tóc nàng tỏ ra hết sức thương mến và lo lắng. Chính vì thế mà bà ta chưa hiểu sự việc thế nào cả mà đã hứa đứng ra giải quyết, chẳng khác nào đã công nhận cháu gái mình bị người ức hiếp thật.

Mạc Dung Vũ Vũ thút thít mấy cái nữa rồi nghiêng răng nói trong ảm ức:

– Thái Quân! Cái tên đã hiếp đáp diệt nhi chính là Dương Tiểu Tà đó, nhất định diệt nhi sẽ giết hắn, Thái Quân hãy bắt hắn về đây đi.

Thái Quân nghe Dương Tiểu Tà lại hiếp đáp cháu gái nữa, thì trong lòng rất phần nộ và ngạc nhiên cho cái tên Dương Tiểu Tà này dám hành động khiêu khích Mạc Dung thế gia như vậy.

Thái Quân quát:

– Lại cái tên tiểu yêu tinh này nữa, hẳn thật là quá đáng...

Rồi bà quay sang người tỳ nữ đứng cạnh nói:

– Tiểu Thúy! Hãy đi mời lão gia qua đại sảnh, ta có chuyện muốn nói.

Tiểu Thúy liền đáp:

– Bẩm Thái Quân, nô tỳ đi ngay.

Tiểu Thúy đi rồi thì Thái Quân quay qua Vũ Vũ giọng ôn tồn hỏi:

– Vũ Vũ, tên Tiểu Tà ấy hiếp diệt nhi như thế nào? Hãy cho ta biết, ta sẽ trả thù cho diệt nhi.

Mạc Dung Vũ Vũ nhỏ nhẹ thưa.

– Diệt nhi đi thuyền đến Tây Hồ chơi, không ngờ gặp Dương Tiểu Tà gây chuyện rồi hẳn đục thuyền làm chìm thuyền của con. Sau đó còn... còn làm nhục con...

Nàng nói đến đây, bèn khóc lên đầy cảm tức.

Mặt Thái Quân biến sắc. Bà chụp lấy cây Long trượng nện xuống đất thành thịch rất giận giữ nói:

– Ta sẽ chặt đứt đôi tay của hắn... Tức chết đi được!

Bà lại xoa đầu nàng hỏi:

– Vũ Vũ diệt nhi bị hắn làm... làm hư đời rồi sao?

Vũ Vũ liền đáp:

– Không phải vậy... diệt nhi không có sao... hắn chỉ...

Nghe vậy, Thái Quân thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười:

– Không có sao thì tốt, nhờ lần sau bớt đi chơi nhé, vì bên ngoài người xấu nhiều lắm đấy.

Rồi bà đứng lên nói tiếp:

– Bây giờ chúng ta đi ra đại sảnh để ta nói chuyện với phụ thân của diệt nhi mới được.

Nói xong, Thái Quân tay cầm Long trượng, tay dắt Vũ Vũ thông thả bước ra.

Tại đại sảnh đã có Mạc Dung Cầu Thắng phụ thân của Mạc Dung Vũ Vũ chờ sẵn và khi Thái Quân bước vào đại sảnh thì lão thi lễ:

– Tiểu nhi xin bái kiến lão mẫu, kính chúc lão mẫu an khang trường thọ.

Lão Mạc Dung Cầu Thắng, tuổi khoảng sáu, bảy mươi, mắt sáng như sao, râu dài, người hơi gầy, mặc áo tím nhạt.

Thái Quân ngồi xuống ghế, nói với giọng trách mắng:

– Cầu Thắng! Ta bảo người đi tìm tên Dương Tiểu Tà, kết quả như thế nào?

Nói cho ta nghe.

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Thưa lão mẫu! Con đã cho người đi mời rồi mà hấn không đến.

Thái Quân giận nói:

– Không muốn đến cũng phải đến. Hãy cho người đi bắt hấn cho ta.

Mạc Dung lão gia liền nói:

– Thưa mẫu thân... tiểu nhi e rằng...

Thái Quân chặn lời:

– Đừng nói nhiều, đối với loại như vậy phải cho hấn biết tay... hấn không nể mặt Mạc Dung thế gia còn hiếp đáp diệt nhi Vũ Vũ nữa, như vậy chưa đủ sao?

Mạc Dung lão gia gật đầu:

– Thân mẫu nói đúng, tiểu nhi sẽ cho người gọi hấn đến.

Lúc đó, Ngưu Cao Thành mới bước ra nói:

– Bẩm Thái Quân! Dương Tiểu Tà khôn ngoan lanh lợi, sợ rằng hấn sẽ không đến và khó lòng đối phó...

Thái Quân chặn lời hỏi:

– Vậy ý của người thì sao?

Ngưu Cao Thành đáp:

– Bẩm Thái Quân! Hấn đang ở tại thuyền của một cô ca nhi tên là Liễu Thanh, mà theo tiểu nô thấy cô gái đó và Tiểu Tà chắc có nhiều tình cảm quý mến với nhau, nếu như cho mời nàng Liễu Thanh đến đây thì nhất định Dương Tiểu Tà cũng sẽ đến đây thôi.

Sở dĩ Ngưu Cao Thành đưa ra phương cách này vì lão biết thế nào Mạc Dung lão gia cũng sai bảo lão thi hành lệnh của Thái Quân, nên nhân đây bẩm trước để Thái Quân quyết định, thì lão ta đỡ hậu quả.

Thái Quân suy nghĩ một lúc, cười nói:

– Ý kiến của Ngưu quản gia hay lắm, lập tức làm ngay.

Mạc Dung lão gia vội lên tiếng:

– Mẫu thân! Như vậy hơi... bức bách người ta lắm.

Thái Quân nạt lớn:

– Bức bách cái gì chứ, chúng ta chỉ mời cô nàng đến thôi. Hãy y lệnh ta thi hành.

Mạc Dung Cầu Thắng thấy mẫu thân cương quyết như thế thì không dám cãi lời mà lòng phân vân.

Thái Quân lại hỏi:

– Mạc Dung Dạ diệt nhi thế nào rồi?

Mạc Dung lão gia đáp:

– Dạ nhi đang trị vết thương, nhưng vẫn không có kết quả.

Thái Quân gằn giọng:

– Vẫn giống như mấy lần trước sao?

Mạc Dung lão gia đáp:

– Vẫn như vậy!

Thái Quân nện cây Long trượng xuống nền đại sảnh quát:

– Tên Dương Tiểu Tà khốn kiếp, đợi hấn đến ta sẽ dạy hấn một bài học...

Rồi bà đứng lên phất tay áo:

– Thôi, không có việc gì nữa, các người hãy lui ra và gấp thi hành đi.

Nói xong, Thái Quân thông thả đi về phòng của mình.

Vũ Vũ lòng mừng thầm vì tin rằng sẽ có cơ hội phục thù nên hớn hờ về phòng thay y phục.

Trong đại sảnh lúc này chỉ còn Mạc Dung Cầu Thắng và lão Ngưu Cao Thành.

Mạc Dung Cầu Thắng lo âu:

– Ngưu quản gia, tại sao lão lại bày ra hạ sách đó, làm cho ta thêm rắc rối thôi.

Ngưu quản gia đáp:

– Xin lão gia hiểu cho. Ngoài cách đó không còn cách nào khác để buộc Dương Tiểu Tà đến đây cả.

Mạc Dung Cầu Thắng nói:

– Thật vậy sao? Nếu ta đi đến nơi thỉnh hấn có được không?

Ngưu Cao Thành giải thích:

– Lão gia không hiểu hấn đâu. Hấn còn trẻ tuổi, làm việc gì cũng tùy theo ý của mình, hấn không chịu đắng mà cũng chẳng chịu ngọt, hấn chỉ tin có đúng và sai.

Mạc Dung Cầu Thắng thở ra:

– Vậy chúng ta đã sai rồi lại sai thêm sao?

Ngưu Cao Thành lại phân bua:

– Nếu thiếu gia chúng ta không quá cố chấp thì không sinh ra chuyện. Nói cho cùng, Dương Tiểu Tà đã nói đúng là cha đương nhiên là vì con mà ngay cả

Thái Quân cũng vậy, cũng vì cháu nữa, bởi vậy lão gia phải đi tìm một cách để bảo đảm...

Mạc Dung Cầu Thắng chận lời:

– Cách gì lão hãy nói mau đi, sao lại chần chờ.

Ngưu Cao Thành mỉm cười:

– Dương Tiểu Tà rất trọng bằng hữu của hắn, chẳng hạn như Liễu Thanh cô nương, chỉ cần cô ấy mở miệng yêu cầu gì là hắn cũng đáp ứng, đó không phải là điều bảo đảm cho mục đích của chúng ta sao?

Mạc Dung Cầu Thắng cau mày:

– Nếu chuyện làm của Tiểu Tà là đúng thì chúng ta chỉ còn có cách làm thế nào vờ được nàng Liễu Thanh đến đây thì mới có cơ buộc hắn đến Mạc Dung thế gia.

Ngưu Cao Thành nói:

– Chúng ta mời Liễu Thanh cô nương thì cô ta không có gì để phản đối, chỉ sợ tên Tiểu Tà biết được chúng ta buộc cô ta đến, mới rắc rối.

Mạc Dung Cầu Thắng băn khoăn:

– Nếu vậy, phải làm sao đây?

Ngưu Cao Thành đáp:

– Chỉ còn một cách là lão gia phải cúi đầu thay cho thiếu gia mới được.

Mạc Dung Cầu Thắng sửng sốt:

– Ta ư?

Ngưu Cao Thành gật đầu:

– Đúng vậy! Đây là phương cách hữu hiệu vì lão gia mà cúi đầu thì Tiểu Tà chắc cũng chẳng để cho lão gia làm vậy, nhưng hắn cũng cảm thấy thỏa lòng. Như vậy ta đạt được mục đích, song điều quan trọng là đừng cho Thái Quân biết, nếu không sẽ hỏng hết mọi chuyện.

Mạc Dung Cầu Thắng suy nghĩ hồi lâu, thở dài:

– Thật là nhục nhã phải đi cúi lạy...

Lão lại chép miệng lắc đầu than:

– Thôi cũng đành làm vậy. Dạ nhi ơi! Tại sao còn đem đến nhiều phiền toái cho ta thế? Thật là oan gia.

o O o

Khi trời vừa sáng, đã có người mang thiệp mời đến quán trọ, nơi nghỉ của

Dương Tiểu Tà, làm Tiểu Tà rất ngạc nhiên lắm lắm:

– Chắc là chuyện của Mạc Dung liếng xiếng đây rồi.

Tiểu Tà lấy thiệp ra xem và nói một mình:

– Ba cái chữ lằng nhằng này, đọc xong chắc mình phải nhức đầu.

Quả nhiên, phải cố gắng lắm Tiểu Tà mới hiểu được nội dung bức thiệp và tức giận nói:

– Cái tên rùa đen này dám làm chuyện áp bức người ra nữa rồi. Nếu bọn chúng mà động đến một sợi tóc của Liễu Thanh thì... ha... ha Mạc Dung thế gia... ta sẽ cho toàn gia các người trọc đầu luôn.

Tiểu Tà vừa quay về phòng vừa suy nghĩ:

– Chuyện này do con rùa bày ra chăng?... à!... có thể là lão Ngưu Cao Thành, chỉ có lão ta mới biết mình đối đãi tốt với Liễu Thanh mà thôi...

Ngẫm nghĩ một lúc Tiểu Tà lắm lắm tiếp:

– Bọn họ nhất định đã ép buộc Liễu Thanh đến Mạc Dung phủ cũng chỉ vì muốn ta đến đó và thế nào cũng có cô bé Mạc Dung Vũ Vũ đã hận ta trong lòng, nói thêm bớt với bà Thái Quân chứ chẳng không? Rồi bà Thái Quân sẽ ra lệnh cho mấy lão quản gia đó hành sự... mẹ kiếp cái bà lão kia không muốn yên, chỉ muốn sinh sự với ta.

Cuối cùng, Tiểu Tà rời quán trọ để đến Mạc Dung phủ. Khi đi qua khu mua bán, Tiểu Tà chợt reo lên:

– A! Ta có vật tặng cho bà lão sinh chuyện kia rồi.

Nói xong, Tiểu Tà đi vào một cửa tiệm gần đó và lúc bước ra với một túi quai trên vai và nụ cười khó hiểu.

Đến giữa trưa, Tiểu Tà tới trước Mạc Dung phủ.

Tiểu Tà cất tiếng gọi:

– Ta là Dương Tiểu Tà đến đây. Hãy mở cửa đi.

Không đợi Tiểu Tà gọi lâu, cửa phủ liền được mở.

Ngưu Cao Thành bước ra vui vẻ:

– Dương thiếu hiệp, rốt cuộc rồi thiếu hiệp cũng đến. Mạc Dung phủ chờ đợi đã lâu.

Tiểu Tà cười nhẹ:

– Mạc Dung phủ có một Ngưu quản gia như thế này chẳng lẽ ta không đến sao?

Ngưu Cao Thành cười giả lả:

– Không dám! Xin mời thiếu hiệp vào.

Tiểu Tà không khách sao đi ngay vào phủ và Ngưu quản gia cũng liền tiếp bước theo sau, cả hai cũng tiến bước vào đại sảnh.

Nơi đây đã có Mạc Dung Cầu Thắng đón chào:

– Dương thiếu hiệp! Mời ngồi!

Tiểu Tà vui vẻ:

– À! À... Mạc Dung lão đại hiệp đừng khách sáo.

Thật ra Tiểu Tà định nói Đại lão quy, nhưng ú ớ để thay đổi cách xưng hô.

Vừa nói, Tiểu Tà vừa bước vào ngồi ngay xuống chiếc ghế lớn rồi nhìn quanh quan sát, chỉ thấy đại sảnh sang trọng lộng lẫy như cung điện và có cả mỹ nữ đứng hầu rất đông nhưng Tiểu Tà chú ý vẫn không thấy nàng Liễu Thanh.

Tiểu Tà liền hỏi:

– Người bạn gái của ta đâu?

Mạc Dung Cầu Thắng liền nói:

– Liễu Thanh cô nương ở phòng sau, để lão phu cho mời nàng.

Lão quay qua nhìn Ngưu Cao Thành thì lão quản gia khẽ cúi đầu rồi quay người đi và phía trong.

Tiểu Tà nói thêm:

– Ta đã đến đây rồi, các người còn muốn giữ nàng sao? Ta không hiểu các người đối đãi thế nào với Liễu Thanh?

Mạc Dung Cầu Thắng phân trần:

– Vì chuyện con trai của lão bị Dương thiếu hiệp phong bế võ công mà lão phu đã cố giải cho nó, song không có kết quả nào. Bởi vậy mới cố mời thiếu hiệp đến đây và cũng mong thiếu hiệp ra tay giải cứu cho nó một phen.

Tiểu Tà cười nhẹ:

– À thì ra là chuyện đó. Thật cũng dễ thôi, đâu đến nỗi lão bối phải mất nhiều công phu như thế này...

Tiểu Tà nhìn ra cửa nói tiếp:

– Ta đã nói rồi, Mạc Dung công tử chỉ cần quỳ lạy ta ba cái thì ra sẽ giải cho, có phải là chuyện dễ đấy chứ lão bối?

Mạc Dung Cầu Thắng than:

– Lão đây thành thật xin Dương thiếu hiệp giúp cho...

Tiểu Tà chặn lời:

– Lão yêu cầu ta cũng vô ích thôi, vì đâu phải võ công của lão bối bị phong bế mà chính là tiểu cầu của Mạc Dung phủ các người, nếu ta giải khai cho hẳn, nhất định hẳn sẽ cười ta là nhiều chuyện nữa là khác.

Mạc Dung Cầu Thắng thấy lời yêu cầu của mình không được chấp thuận mà Tiểu Tà còn gay gắt nên đứng lên nói:

– Nếu vậy lão phu xin được bái lạy thay cho tiểu nhi.

Nói xong, lão liền quỳ xuống trước mặt Tiểu Tà làm cho Tiểu Tà giật mình, vội đỡ lão đứng lên.

Thoáng suy nghĩ không biết lão này còn bày chuyện gì nữa không, song Tiểu Tà vẫn nói nhanh:

– Mạc Dung lão bối chớ làm vậy, chắc phương cách này là do Ngưu lão sắp đặt phải không?

Mạc Dung lão gia chưa kịp đáp lời thì Tiểu Tà đã tiếp:

– Ta nói chẳng sai phải không? Nhưng lão bối có chắc là lão quỳ lạy thì Tiểu Tà này sẽ giải cứu cho con của lão không? Điều quan trọng là tại sao lão không nghĩ đến hậu quả của ba cái lạy này chứ?

Mạc Dung Cầu Thắng thành thật:

– Lão phu đây chỉ bị võ lâm cười chút thôi.

Tiểu Tà lắc đầu, dịu giọng:

– Mạc Dung đại hiệp nói vậy là sai rồi. Tại vì lão bối không có cách dạy còn mà chỉ biết hy sinh vì con. Cái hại này lão bối nghĩ không lớn, nhưng thật sự đối với ta và với tiểu cầu của lão bối đấy.

Mạc Dung Cầu Thắng ấp úng:

– Vậy... vậy...

Tiểu Tà tiếp lời:

– Mọi người trong giới võ lâm sẽ nói Tiểu Tà này ngạo mạn vì đối với một vị cao niên như lão bối mà tôi không xem ra gì, còn đối với tên tiểu cầu của lão bối rất đáng trách, vì chính hấn đã sai mà con bắt phụ thân xin tội giùm. Những hành vi như thế đã đảo lộn đạo nghĩa, chẳng khác gì loài cầm thú.

Mạc Dung Cầu Thắng giật thót người, không ngờ đến hậu quả như vậy, nên chép miệng than:

– Chẳng qua là lão phu muốn Dương thiếu hiệp bỏ qua cho tiểu nhi vậy mà.

Tiểu Tà nói:

– Tôi đã bỏ qua cho hấn rồi, tôi muốn hấn thấy được cái lỗi của hấn, lão bối hiểu chứ? Nếu hôm nay tôi tha, giải khai võ công cho hấn, thì hấn sẽ nghĩ rằng tôi thua do áp lực, tôi cũng như hấn đều còn trẻ, dễ tức giận và nhất định không chịu thua đâu lão bối hiểu cho.

Lúc ấy Ngưu quản gia đưa nàng Liễu Thanh vào đại sảnh.

Tiểu Tà vừa thấy nàng liền hỏi với giọng sốt ruột lo lắng.

– Liễu Thanh, muội có sao không? Có ai ức hiếp gì muội không?

Liễu Thanh nhìn Tiểu Tà lòng vui mừng khôn xiết đáp:

– Tiểu mình không sao cả. Họ đối đãi cũng tử tế lắm. Họ muốn nhờ tiểu muội nói với huynh tha cho Mạc Dung công tử mà thôi.

Liễu Thanh nghĩ rằng lời nói của mình có thể tác động Tiểu Tà song vẫn còn đang phân phân vì Tiểu Tà chỉ cười mà chưa đáp lời nào, cho nên Liễu Thanh cứ nhìn Tiểu Tà chờ đợi...

Tiểu Tà cũng nhìn Liễu Thanh một lúc rồi trở lại ngồi trên ghế, tay mở cái bao đã mang theo, cười một cách bí mật rồi nói:

– Liễu Thanh! Muội hy vọng huynh tha cho hấn phải không? Như vậy có nghĩa là muội muốn huynh thua cuộc. Muội muốn thế nào, chỉ cần muội nói ra, huynh sẽ làm theo ý muội.

Liễu Thanh không ngờ Tiểu Tà nói như vậy, chàng vì nàng sẽ bằng lòng thua, nhưng trong thâm tâm Liễu Thanh lại không muốn Tiểu Tà thua bất kỳ ai. Song lời yêu cầu của Mạc Dung Cầu Thắng, thì làm sao đây? Bởi vậy nàng chưa biết phải nói như thế nào đây thật khó xử quá.

Tiểu Tà thấy vẻ ngại ngùng khó xử của Liễu Thanh nên nói:

– Muội đừng ngại gì cả. Huynh sẽ nghe theo lời của mình, chỉ cần tên Mạc Dung liếng xiếng ra đây nếu như hấn có vẻ hối hận, thì huynh sẽ giải cho hấn, không cần hấn quỳ lạy nữa. Nhưng nếu miệng vẫn la hét thì thôi đường ai nấy đi vậy.

Liễu Thanh nghe thế lòng vui lên. Nàng không ngờ Tiểu Tà vì nàng mà phải nhượng bộ.

Nàng hớn hử định bước đến nói lời cảm ơn thì chợt có tiếng nói rần như thép và giận dữ vọng vào đại sảnh:

– Không cần như thế.

Liền đó, Thái Quân hầm hầm sắc mặt khi cầm Long trượng bước vào đại sảnh, phía sau có hai tử mình Vũ Vũ và Tuyết Tuyết. Hai nàng này tuy lớn nhỏ cách nhau hai tuổi nhưng vóc dáng như nhau, đẹp và đều đánh đá cả.

Thái Quân giận dữ nói:

– Mạc Dung phủ này không cần phải đầu lụy ai cả.

Vừa nói, bà ta vừa nên Long trượng xuống nền làm chấn động cả đại sảnh, quả là công lực phi phàm, làm mọi người lo sợ. Chỉ riêng có Tiểu Tà là điềm nhiên và còn nghĩ ngay cách đối phó cho hữu hiệu.

Chỉ tội cho Mạc Dung Cầu Thắng, vừa sợ hãi vừa lo lắng, tiếc là sắp thuyết phục được Tiểu Tà, không ngờ Thái Quân xuất hiện làm lỡ cơ hội nên lão vội bước đến nói:

– Mẫu thân không nghỉ ngơi mà ra đây làm gì?

Thái Quân xẵng tiếng:

– Nếu ta không ra đây thì người làm mất thể diện Mạc Dung thế gia này còn gì?

Mạc Dung lão gia không dám nói thêm lời nào, lão im lặng lo lắng đứng qua một bên.

Trong lúc đó hai tử muội Mạc Dung Vũ Vũ và Mạc Dung Tuyết Tuyết bàn tán với nhau.

Tuyết Tuyết nhìn Tiểu Tà, rồi hỏi Vũ Vũ:

– Vũ Vũ! Người ấy chính là Dương Tiểu Tà phải không?

Wũ Vũ khẽ thăm:

– Chính hấn đấy! Hấn đã ức hiếp tử tỷ.

Hai cô gái đối đáp thật nhanh và tiếp tục theo dõi câu chuyện.

– Lão Thái Quân đã nói không cần cầu lụy ai cũng được. Vậy tôi đi đây.

Nói xong, Tiểu Tà liền nắm tay Liễu Thanh đi ra.

Lập tức Thái Quân vừa thét lớn:

– Đứng lại!

Nhưng tiếp theo lại có tiếng hét còn lớn hơn:

– Đứng lại!

Tiếng hét này là của Tiểu Tà, tiếng hét quá lớn mà Tiểu Tà lấy làm đắc ý vì đã cho Thái Quân và mọi người giật mình kinh ngạc.

Tiểu Tà lại cười, hỏi:

– Thế nào Thái Quân? Tiếng la của tôi không thua gì tiếng la của bà, phải không?

Thái Quân tức giận vô cùng, vì đối với bà ta đã mấy mươi năm trong giang hồ chưa khi nào có tình trạng làm giật mình bởi một tiếng thét như thế này nên bà ta quát lên:

– Tên tiểu quỷ kia, người dám đến đây lộng hành à?

Tiểu Tà vẫn cười, ôn tồn:

– Nếu Thái Quân không muốn tôi đi thì tôi sẽ ở lại, bà nghĩ sao? Có hợp lý không?

Thái Quân giận dữ gằn tiếng:

– Người hãy để lại đây đôi tay của người!

Tiểu Tà dáng bộ kinh ngạc nhìn đôi tay của mình rồi bỗng bật cười lớn:

– Đôi tay thật dễ thương thế này mà bà bảo tôi cho sao?

Tiểu Tà ngáp ngừng một chút rồi tiếp:

– Nhưng cũng được thôi, chỉ cần Mạc Dung thế gia chịu cho tôi một món đồ thì tôi để lại đôi tay vậy.

Thái Quân ngạc nhiên:

– Là món đồ gì? Thuốc độc, vũ khí hay chất nổ?

Tiểu Tà cười nói:

– Đây là vật gia bảo, không phải những thứ bà vừa nói đâu. Nếu ăn thì mát lắm, không chừng bà ăn sẽ ngon miệng đấy.

Thái Quân lại thêm ngạc nhiên:

– Được! Ta nhận!

Trong lòng Tiểu Tà đắc ý nhưng mặt ngoài vẫn điềm nhiên nói:

– Xin đừng vội, đừng vội.

Vừa nói Tiểu Tà vừa lấy trong túi xách ra một túi giấy khá lớn và thuận tay ném cái gói ấy vào người Thái Quân, đồng thời bước ngang chộp tay Liễu Thanh phóng chạy ra cổng.

Lúc gói ấy ném vào Thái Quân thì bà ta không dùng tay bắt lấy mà do nghi ngờ nên vung Long trượng đánh bật gói giấy nghe “Bụp” một tiếng, tức thì gói giấy bị vỡ tung và trong gói giấy bột trắng bay tứ tung, bắn ập vào tất cả những người hiện diện trong đại sảnh.

Mọi người qua kinh ngạc vừa sợ hãi, vừa tức giận khi biết được bột trong đó là loại bột thường dùng, đã phủ từ đầu tóc, mặt mũi, quần áo mà không ai nói được lời nào. Khi nhìn theo thấy tiếng dẫn Liễu Thanh đã đi khuất ngoài cổng phủ từ lúc nào rồi.

Mạc Dung Tuyết Tuyết bật cười trước nhất:

– Gói bột mà là vật gia bảo ư? Hấn lại lừa cả nhà ta rồi.

Mạc Dung Cầu Thắng và Ngưu quản gian mặt mày quần áo đầy bột trắng nhìn nhau dở khóc dở cười.

Thái Quân quá tức giận quát bảo:

– Hãy mau rượt bắt hấn về đây.

Mạc lão gia và Ngưu quản gia liền vâng mệnh đi ngay.

Thái Quân “Hừ” một tiếng bỏ lại Long trượng vội vã bước về phòng riêng.

Nơi đại sảnh chỉ còn lại hai tỷ muội Vũ Vũ và Tuyết Tuyết.

Tuyết Tuyết hỏi:

– Vũ Vũ à! Gã Tiểu Tà này cũng bản lĩnh đấy. Hèn chi lúc trước hấn ức hiếp

tỷ tỷ, chắc là...

Vũ Vũ chặn lời:

– Hấn dữ lắm! Hấn dám...

Tuyết Tuyết lại chặn lời giục:

– Hấn dám làm gì tỷ tỷ? Cứ nói đi. Hấn đã cởi hết áo của tỷ tỷ phải không?

Vũ Vũ ngượng nghịu:

– Hấn mới xé áo ngoài của tỷ tỷ thì...

Tuyết Tuyết lại chặn lời khi thấy Vũ Vũ ấp úng cúi đầu:

– Hấn xé áo ngoài thì đến áo trong phải không? Nếu vậy... nếu vậy hấn đã thấy hết của tỷ tỷ rồi... tỷ tỷ phải lấy hấn thôi.

Nghe Tuyết Tuyết nói điều ấy, trong lòng Vũ Vũ chột nghe xao xuyến băng khuâng rồi mỉm cười nói:

– Tỷ tỷ cũng không biết nữa, vì lúc áo ngoài bị xé một đường do hấn kéo mạnh, tỷ tỷ sợ quá ngất xỉu, cho đến lúc tỉnh lại thì thấy mình đang ở trên bờ, mắc cỡ chết đi được.

Tuyết Tuyết thản nhiên:

– Tỷ tỷ thật có phước được hấn ôm qua, chứ còn tiểu muội đây hấn chẳng thèm nhìn nữa, thật bất công...

Vũ Vũ khẽ nhún vai:

– Muội nói gì kỳ vậy?

Tuyết Tuyết cười bí mật:

– Đâu có gì mà kỳ, sự thật mê ly đấy...

Nói xong nàng cười khúc khích bước nhanh về phòng và Vũ Vũ cũng vội vàng chạy theo...

o O o

Tiểu Tà dẫn Liễu Thanh đã chạy khá xa Mạc Dung phủ, nên yên tâm ngồi nghỉ chân.

Tiểu Tà lên tiếng:

– Liễu Thanh à! Có phải muội đến Mạc Dung phủ do bị khống chế không?

Liễu Thanh ôn tồn đáp:

– Tiểu muội đã đến nơi ấy do lời mời của họ, nếu tiểu muội từ chối thì sẽ gặp rắc rối ở Tây Hồ, nên phải nghe lời họ, như vậy có gọi là bị khống chế không? Một điều đáng nói là Mạc Dung lão gia khẩn khoản và chân thành yêu cầu nên tiểu

muội mới chấp nhận đấy.

Tiểu Tà vui vẻ nói:

– Lẽ ra huynh cũng xiêu lòng rồi. Ai ngờ Thái Quân đột ngột xuất hiện nên mới xảy ra chuyện vừa rồi.

Liễu Thanh thắc mắc:

– Ở đâu huynh có gói bột đó?

Tiểu Tà cười nói:

– Huynh nghĩ họ gây rắc rối, nên dùng cách ấy để đối phó vừa lợi cho ta mà chẳng hại cho họ vậy mà.

Cả hai cùng cất tiếng cười khoái trá.

Chợt Liễu Thanh lên tiếng hỏi:

– Bây giờ huynh giải quyết chuyện Mạc Dung công tử ra sao đây?

Tiểu Tà nói:

– Huynh biết muội sẽ hỏi huynh điều ấy, nên huynh quyết định ngồi đây chờ trong chốt lát nữa, Mạc lão gia sẽ đuổi đến và huynh cho họ biết phương cách giải khai cho Mạc Dung Dạ, như vậy họ sẽ không còn gây phiền hạ cho muội nữa?

Liễu Thanh nói:

– Đa tạ hảo ý của huynh...

Tiểu Tà cười:

– Nói cho cùng, vì mình nên huynh làm thế thôi, chứ tên Mạc Dung liếng xiếng ấy thật không đáng được tha dễ như thế đâu.

Chợt, Tiểu Tà chỉ về phía mé đồi.

– Thanh muội! Muội hãy nhìn xem, Mạc Dung lão gia đang đến rồi kìa.

Chỉ trong chốc lát, Mạc Dung Cầu Thắng đã đến trước mặt Tiểu Tà nhưng sắc diện lão không chút hờn giận, ôn tồn nói:

– Lão phu xin Dương thiếu hiệp rộng tình tha thứ cho con của lão một lần.

Tiểu Tà nhẹ giọng:

– Để lão tiên bối chạy xa như thế này, tại hạ rất áy náy nên tại hạ sẽ nói rõ cách giải khai huyết đạo cho Mạc Dung công tử.

Mạc lão gia lòng mừng khắp khởi:

– Xin đa tạ Dương thiếu hiệp đại lượng, ơn này lão phu không dám quên.

Tiểu Tà lại nói:

– Tiên bối chớ khách sao và khi về phủ nhớ nói giùm với Thái Quân là tại hạ có lời xin lỗi, nếu không Thái Quân sẽ hận tôi đến chết đó.

Mạc Dung Cầu Thắng tươi hân sắc mặt:

– Chuyện này cũng do tiểu nhi của lão phu sai quấy, lão phu đâu dám trách thiếu hiệp.

Tiểu Tà chậm rãi:

– Tiên bối hãy nhớ cách giải khai nhé. Trước nhất lão tiên bối hãy đả thông các huyệt “Thần đình”, “Ngọc Chân”, vận khí đẩy vào “Khí Hải” huyệt rồi “Kỳ Môn” huyệt. Tiếp đến đẩy qua “Khúc Hồ”, “Hiệp Cúc”, “Tam Quái” thì khai thông hết.

Mạc Dung Cầu Thắng ghi nhớ hết rồi nói lời cảm tạ và liền quay người đi ngay.

Đi một lúc, lão lại quay lại hỏi:

– Xin hỏi Dương thiếu hiệp đã sử dụng võ công nào để phong bế võ công của tiểu tử lão vậy?

Tiểu Tà đáp:

– “Đại Bi Chỉ lực”

Mạc Dung Cầu Thắng ngạc nhiên:

– A! “Đại Bi Chỉ” của Phật môn hèn gì lão không giải được. Thôi xin cáo từ thiếu hiệp.

Nói xong lão đi thật nhanh.

Còn Tiểu Tà đưa Liễu Thanh về thuyền ở Tây Hồ.

Tiểu Tà nhìn Liễu Thanh đứng trên thuyền và nói:

– Huynh phải đi, muội nhớ bảo trọng. Có dịp huynh sẽ ghé thăm.

Liễu Thanh bùi ngùi vẫy tay giã biệt:

– Muội sẽ đợi huynh nơi đây. Huynh đừng quên muội.

Nói xong đôi mắt nàng đã mờ lện, nên Tiểu Tà nói nhanh:

– Huynh sẽ nhớ mãi, không bao giờ quên đâu.

Dứt lời, Tiểu Tà vội quay người đi nhanh, sợ những giọt nước mắt của nàng níu kéo...

o O o